

H. c. 61. H. an. MED. GAṬĪDH. in Verz. d. Oxf. H. 191, a, 25. — 3) a heap of ashes; a shower of dust; frost, cold WILSON nach ÇABDĀRTHAK.
 हस्तिमाया f. Bez. eines best. Zaubers HARIV. 9379.
 हस्तिमुख m. N. pr. eines Rākshasa R. 5, 12, 14.
 हस्तिमृदितौ f. संज्ञायाम् P. 6, 2, 146, Schol.
 हस्तिपशस n. die Pracht eines Elefanten PĀR. GṘH. 3, 15.
 हस्तिरोधक m. = हस्तिलोधक RĪĀN. 6, 211, v. 1.
 हस्तिरोष्णाक m. eine Art Karāṅga (महाकरञ्ज) RĪĀN. 9, 66.
 हस्तिलोधक m. = लोध Symplocos racemosa Roxb. RĪĀN. 6, 211.
 हस्तिवर्चसं n. P. 5, 4, 78. VOP. 6, 78. die Kraft eines Elefanten AV. 3, 22, 1.
 हस्तिवर्मन् m. N. pr. eines Fürsten LĪA. 2, 955.
 हस्तिवानर adj. wobei Elefanten und Affen theilhaftig sind (waren): संग्राम R. 6, 3, 44.
 हस्तिवाह m. ein Haken zum Antreiben des Elefanten ÇABDĀR. im ÇKDā.
 हस्तिविषाणी f. Musa sapientum, Pisang RĪĀN. 11, 86.
 हस्तिवैद्यक n. Heilkunde des Elefanten: °कार Verz. d. Oxf. H. 329, a, No. 780.
 हस्तिशाला f. 1) Elefantenstall H. 998. MBh. 3, 13323. KATHĪS. 69, 67. — 2) N. pr. einer Oertlichkeit: °शालाव्यमयकारम् (könnte auch °शाल sein) RĪĀ-TAR. 1, 96.
 हस्तिशिला f. die Kunst mit Elefanten umzugehen R. GORR. 1, 80, 28 (pl.). MĀKĪH. 1, 15.
 हस्तिशिरम् m. N. pr. s. हस्तिशीर्षि.
 हस्तिशुपुडी f. eine Art Heliotropium HAR. 95. ÇABDĀR. im ÇKDā. (auch °शुपुडी). RĪĀN. 5, 75. = इन्द्रवारुणी NIGH. Pr.
 हस्तिश्यामाक m. eine Hirsenart KĀRAKA 1, 27. RĪĀGAVALLABHA im ÇKDā.
 हस्तिमूत्र n. ein über Elefanten handelndes Sūtra MBh. 2, 255.
 हस्तिसेन m. N. pr. eines Fürsten ÇĀTR. 14, 97.
 हस्तिसेना f. N. pr. eines Flusses MBh. 6, 327 (VP. 182).
 हस्तान s. अन्तर्हस्तान.
 हस्तेकार (हस्ते loc. von हस्त + 1. कार) an die Hand nehmen (ein Mädchen) so v. a. heirathen P. 1, 4, 77. VOP. 15, 5.
 हस्तेकारण n. das Heirathen ÇABDĀRTHAK. bei WILSON.
 हस्तेगृह्य absol. = हस्तगृह्य an der Hand fassend v. 1. im gaṇa मयूरव्यंमकादि zu P. 2, 1, 72. R. 7, 37, 5, 30.
 हस्तेबन्ध m. = हस्तबन्ध P. 6, 3, 13, Schol.
 हस्तोदक (हस्त + उ०) n. in der Hand gehaltenes Wasser KATHĪS. 113, 75.
 हस्त्य (von हस्त) adj. P. 5, 1, 98. 1) an der Hand befindlich: दश हस्त्या अङ्गुलयः TS. 6, 1, 4, 8. KĀṬH. 33, 8. AIT. Br. 1, 19. ÇĀT. Br. 6, 2, 4, 28. — 2) was man unter der Hand hat, mit d. H. bearbeitet: जूषापो हस्त्यमभि वावशे वः nämlich Soma RV. 2, 14, 9. — 3) was die Hand fasst: इडो TBr. 3, 3, 8, 1. 5. — Vgl. अघि०, उभय०, मधु०, सु०.
 हस्त्याजीव (हस्तिन् + घ्रा०) m. Elefantenwächter, — führer, Cornac MBh. 5, 907. — Vgl. हस्तिजीविन्.
 हस्त्यारोह (हस्तिन् + घ्रा०) m. Reiter auf einem Elefanten, Ele- VII. Theil.

phantenlenker AK. 2, 8, 2, 27. H. 762. HALJ. 2, 70. MBh. 4, 674. 5, 655. VARĀH. Brh. S. 87, 42. KATHĪS. 13, 8. 14. 82, 348. fgg. ÇĀMk. zu KHĀND. UP. S. 81.
 हस्त्यालुक (हस्तिन् + घ्रा०) n. ein best. grosses Knollengewächs MADAN. 7, 76. SUÇR. 1, 225, 3.
 हस्त्युषभ ÇĀT. Br. 14, 6, 40, 4 nach ÇĀMk. und Dvivedagaṅga nebst einem elefantenähnlichen Stiere: सकृत् sc. Kühe.
 हस्त्य (von 2. हस्) URĀDIS. 2, 13. adj. (f. घ्रा) lachend Nir. 3, 5. RV. 1, 124, 7. = मूर्ख UśĒVAL. — Vgl. रावण०.
 हस्त्यशाह m. Shah Hassan Verz. d. Oxf. H. 147, a, 28.
 हस्त्य n. ein best. Gift = क्लाकल ÇABDĀR. im ÇKDā.
 हस्त्य N. einer Hölle BURNOUR, Intr. 201. VJUTP. 119. — Vgl. ऊह्व.
 1. ह्वा interj. wehe! HEM. JOGAÇ. 2, 14. ह्वाका SĪH. D. 16, 8.
 2. ह्वा m. = हाका N. pr. eines Gandharva: ह्वा ऊह्वः am Ende eines Çloka MBh. 13, 3887. 7639. so ist auch zu lesen 3, 1769 (vgl. INDRAL. 2, 14). R. 6, 83, 13. 92, 70. विश्वावमुक्ताऊह्वन् R. SCHL. 2, 91, 16. Wo es das Metrum gestattet, steht überall हाका.
 ह्वे interj. gaṇa चादि zu P. 1, 4, 57.
 1. हा, जिहीते DHĀTUP. 25, 7 (गति). P. 7, 4, 76. 6, 1, 190. VOP. 10, 4, 12. जिह्वे 3. pl., अजिह्वे 3. pl. P. 6, 4, 112. fg. जिहीते, अहासत 3. pl., हासते, अहासत, हास्यते, हातुम्, हात्वा P. 7, 4, 43, Schol.; partic. pass. °हान. 1) aufspringen, wegspringen vor, weichen; mit dat.: अमाय वो मरुतो यातव् चौरि जिहीते RV. 8, 20, 6. 5, 32, 9. पुरातरं मु निर्हति जिहीताम् 10, 59, 1. अत्यो न वाञ्छी मुधुरो जिह्वानः den Anlauf nehmend 3, 38, 1. जिह्वानं fliegend von einem Pfeile KĪR. 13, 23. — 2) losspringen auf (acc.): यन्माजिहीत व्युनां चन RV. 10, 49, 5. sich hinbegeben zu: अहासत ताम् NALOD. 1, 38. — अति überspringen: अतिकार्यं RV. 1, 162, 20. TS. 2, 6, 6, 6. पूर्वामाङ्कितम् TBr. 2, 1, 4, 4. PAṆĒAV. Br. 12, 11, 19. कौषीतकीनां न कश्चनातीव जिहीते sich hervorthun 17, 4, 3. — (नदी) गिरिशिखराद्रिगिरिशिखरमतिकार्यं von einem Berggipfel auf einen andern stürzend BhĪC. P. 5, 17, 8. अतिकार्यं मदचः übertretend 4, 3, 25. mit Uebergang von 5, 24, 24. अतिकानं übersprungen ÇĀT. Br. 4, 2, 8, 4.
 — अनु 1) nacheilen, erhaschen, einfangen: in's Wasser Gefallenes AIT. Br. 5, 11. अमितम् ÇĀT. Br. 3, 3, 2, 8. ein Ross 4, 1, 17. तमनुकार्यं दाम्नापौ-म्भन् KĀṬH. 11, 4. 23, 4. संदेशेन SHAPV. Br. 3, 10. AV. 5, 18, 9. TS. 3, 2, 2, 2. 7, 1, 2, 2. PAṆĒAV. Br. 6, 1, 4. — 2) Jmd folgen, sich anschliessen, sich fügen RV. 3, 31, 17. अनु तत् श्रोत्रो ऽमर्त्या जिह्वे इन्द्र देवाः 6, 18, 15. अन्वापौ अजिह्वे ज्ञापमानम् 10, 89, 13.
 — अघ्य entseilen, sich davonmachen: अघ्य स्वमुहृषसो नगिजिहीते RV. 7, 71, 1. अघ्यं बधिरा अहासत 9, 73, 6. अघ्येडं हासते तमः 10, 127, 8.
 — अग्नि erwischen: एत्याकाले ऽभिकार्यं मुखमप्यगृह्णात् kam, fasste ihn unversehens und hielt ihm den Mund zu AIT. Br. 6, 33. पादमगृह्णात् KĀṬH. 13, 2.
 — उद् 1) auffahren, sich aufrichten, sich erheben: der Wolf RV. 1, 105, 8. Kräuter nach Regen 5, 83, 4. AV. 8, 7, 21. VS. 11, 38. उद्मयो जिह्वेतां श्रोत्रिषा बृहत् RV. 10, 35, 6. 142, 6. TBr. 2, 5, 4, 5. auffahren so v. a. sich aufthun: Thüren RV. 9, 5, 5. शिरसा पूयमुज्जिहीते hebt sich mit dem Kopfe über den Jūpa hinaus KĪR. Çā. 14, 5, 10. — भूमिजिह्वे

